

טניסאי מזן מיוחד

אלעד גוונדשניידר (22) מבאר־שבע לא נותן לתסמונת דאון לעצור אותו ● הוא זכה במקום הראשון באליפות "ספיישל אולימפיקס" של ישראל בטניס ● הוא משתלב בפעילויות שונות בחברה ● חי חיים עצמאיים לחלוטין ● והיעד הבא שלו זה להתגייס לצה"ל ולעטות את מדי הזית הנכספים ● ועל הדרך גם אליפות אירופה

■ כרמל קושניר // צילום: הרצל יוסף

א

לעד גוונדשניידר (22) מבאר־שבע טובל מתסמונת דאון, אבל לפני כחודש הוכיח שאין דבר שיעצור אותו. גוונדשניידר זכה במקום הראשון במס' גרת אליפות "ספיישל אולימפיקס" ישראל בטניס. בעקבות הזכייה הוא צפוי לייצג את ישראל בעוד כחודשיים באליפות אירופה בטניס שתתקיים בפרו. "אני לא יודע מה הרמה המקצועית שם אבל לין, מאמין גוונדשניידר.

גוונדשניידר גילה יד במקרה את הכישרון שלו לטניס. זה קרה במסגרת חוג העשרה בבית הספר 'דקלים' כשילדי בית הספר בילו במרכז הטניס שלירד האצטריון העירוני. "יש לי חבר שמשתק טניס", מספר יוסי, אביו של אלעד. "הוא סיפר לי יום אחד על ילד שמתאמן במרכז הטניס והתלהב מהיכולת שלו. אחרי מספר פרטים שהוא מסר לי גיליתי שזה הבן שלי, אלעד".

האם מריו: "גם אני לא האמנתי שזה אלעד. יש לי עוד ארבעה ילדים אבל אף אחד מהם לא מוכשר בקטע של ספורט. מסתבר שדווקא אלעד כן".

כדי להיווכח בעצמו, החליט יוסי להגיע בחשאי לאחד השיעורים. "כשראיתי את אלעד בפעם הראשונה במגרש לא האמנתי שזה הוא",

נוכר אביו. "הוא באמת נראה הכי טבעי שבעולם עם המחבט שלו על המגרש". גם מדריכי הטניס במרכז שיבחו לא מעט את יכולותיו של גוונדשניידר והמשיכו לרחוף אותו לעסוק בענף. בבית הוריו של גוונדשניידר בשכונה א' יש קיר מכוסה במרדליות, גביעים ותעודות שבהן הוא זכה בתחרויות השונות. "עד אז אלעד גם היה בחוג מחול", מספרת מרי, אמו של אלעד. גם היום יוסי מלווה את אלעד פעמיים בשבוע לאימוני הטניס. "לפעמים אני נוסע לבר באוטובוס אבל אני אוהב שאני ואבא נוסעים למרכז הטניס ביהו. הוא יושב לראות אותי מתאמן", אומר אלעד.

למעט האימונים, יוסי מלווה את אלעד לתחרויות מחוץ לבאר־שבע. "אבא לוקח אותי לתחרויות טניס בכל הארץ. אנחנו נוסעים ביחד וזה הכי כיף בעולם".

לא מפקירים פצועים בשטח

אלעד גוונדשניידר נולד כילד תמישי ליוסי ומרי בבית החולים 'סרווקה' בבאר־שבע. כבר לאחר הלידה אביו התחיל להבין שרופאיו לא מספרים לו את כל הפרטים על בנו. באותה תקופה האבות לא הורשו להיכנס למחלקת הילודות בבית החולים אלא יוסי דווקא קיבל אישור כזה ללא בעיות. "זה הרליק אצלי נורה ארומה", הוא אומר. "איך זה שאני נכנס ואבות אחרים לא?".

מספר פעמים ניסה יוסי לברר לפשר האישור החריג, אבל לרבי ריו, הרופאים אותם שאל את השאלה התחמקו ממתן תשובה. "שאלתי אותם ואמרו לי שזה לא באחריותם", הוא מספר. לאחר מספר ניסיונות עקרים, פנה יוסי לר"ד (כיום פרופ') רבקה כרמי, היום נשיאת אוניברסיטת בן גוריון שאו שימשה רופאה במכון לגנטיקה בבית החולים. "רבקה לקחה אותי לצד וסיפרה לי בפעם הראשונה שאלעד סובל מתסמונת דאון", אומר האב. "היא אמרה לי, יוסי, הילד שלך בריא ואין לו שום בעיה למעט התסמונת. רק אז התחלתי להבין שזה מצב בלתי הפיך".

להוריו של אלעד לא היו ספקות שאלעד יהפוך לחלק בלתי נפרד ממשפחתם הגדולה והחמה. מריו: "באותה תקופה אנשים עדיין לא היו מודעים די הצורך לכל מה שקשור בתסמונת דאון. היו הרבה מקרים של נטישת תינוקות על ידי ההורים". יוסי: "אנחנו הללטנו שלא נפיק פצועים בשטח". הקשר עם ר"ד כרמי נשמר מספר שנים גם לאחר לידתו של אלעד. "בכל פעם שלאלעד כאב משהו ולקחנו אותו לבית החולים כדי לקבל טיפול, ישר פנינו לרבקה", אומר אביו. "היא עזרה לנו לא מעט בשנים הראשונות של החיים שלו. לא ידענו הרבה דברים על תסמונת דאון והיא ממש הייתה אחלה עם אלעד ואתנו. בהורמונות זו, אנחנו רוצים להגיד לה תודה רבה על הכל".

גוונדשניידר מתכוון לאליפות אירופה בפולין

רוצה להתגייס

היום אלעד גוונדשניידר כבר בן 22. הוא ספורטאי מצטיין. בארבע השנים האחרונות הוא מתאמן ומשתתף בתחרויות טניס ברחבי הארץ. בימים אלה הוא זכה בתחרות הארצית לטניס של "ספיישל אולימפיקס", ארגון בינלאומי המונה למעלה משני מיליון ספורטאים בעלי לקות שכלית. אחר החלומות הגדולים של גוונדשניידר מאז שהיה ילד הוא להתגייס לצבא.

"כבר בגיל 13", נזכרת מרי, "אלעד ראה את האחים שלו הולכים לצבא ואמר לי 'אמא, גם אני רוצה להיות חייל'. חשבתיו אז שזה יעבור לו אבל עם השנים הרצון שלו להתגייס רק גדל".

"כשלא קיבלתי את הצו הראשון ממש כעסתי", מספר אלעד. "פנינו לצבא וביקשתי להתגייס כמו כל האחרים". ככל הנראה בעוד מספר חודשים אלעד יגויס לצה"ל וייעשרת בכסיס מחנה 'נתן' בפאתיה הדרומיים של באר־שבע. "לא ממש איכפת לי מה אעשה שם", הוא אומר. "העיקר שאשים על עצמי מדים ואסע כל בוקר לבסיס. זה סוג של הלום עבורי", מציין אלעד.

"אלעד הודיע לנו שהוא רוצה להתגייס לגולני", צוחק יוסי בשנה האחרונה גוונדשניידר השתתף במספר קורסים אותם מקיים הצבא בשיתוף עמותות שונות, וטעם את טעם הארוחות הצבאיות ועטה על עצמו גם את המדים בצבע וית. הוא נמצא בקורס הכנה לצה"ל, במסגרת הפרויקט, "צבא עכשיו", של עמותת אק"ם וצה"ל כשהוא משתתף בגרנד"ע יחד עם מספר ילדים במצב דומה לשלו. ("ישנו באוהל, הכנו אוכל לעצמנו, שטפנו כלים, ירינו בנשק. אני מאוד שמח שעשיתי את זה. היה כיף גדול וחוויה"). כשהוא צפוי להתגייס בקיץ ולשרת שירות רגיל.

"סיום הגרנד"ע היה רגע מרגש גם עבורי", אומרת מרי. "אלעד לא היה כמה ימים בבית וזאת הייתה הפעם הראשונה שבה הוא נעדר לתקופה כל כך ארוכה. טקס הסיום היה ממש מרגש עם כל הכללים של הצבא".

עצמאי בשטח

היום, אחרי שיצא מבית הוריו, גוונדשניידר מתגורר בדיר הע' צמאי בבאר־שבע, של אגודת "עמי". המעבר של בן הקונוס לדירה מחוץ לקן המפחתי לא היה קל עבור הוריו. "חשבתיו על העתיד שלי", אומר יוסי. "אנחנו כבר אנשים מבוגרים ואלעד היה צריך ללמוד לחיות חיים הרבה יותר עצמאיים. ברור שהאחים שלו תמיד יעזרו לו, אבל לא כל הזמן הם יהיו פנויים לעשות זאת".

בעצת חברים, הוריו החליטו להעביר את אלעד לבית כהן' בשכונה ב'. "שלתנו אותו לאגודת 'עמי' והיום הוא גר בבית כהן'. בהתחלה לא ממש התלהבנו אבל היום אלעד הוא ילד שונה", מפרגנת מרי. "הוא הפך להרבה יותר עצמאי בזכות המעבר הזה. זה עושה לי טוב על הלב". לפי החיכויים של הוריו אפשר לראות שהם מרוצים מכך שבנם סוף סוף זכה לעצמאות בחייו. "לפני שאלעד עבר לגור לבה, הוא כל הזמן היה בבית", מציינת אמו. "זה לא שהיה לו משעמם אבל כל היום הוא היה יושב מול המחשב ולא עשה יותר מדי. היו לו גם כמה פעילויות וגם חונך מפרויקט פר"ח".

בנוסף למעבר לדירוב' בבית כהן', גוונדשניידר עובד כעוזר שרת בבית הספר היסודי 'אלומות' בשכונה ד'. "אני עובד משמונה בבוקר עד כמעט שלוש", מציין אלעד. "אני נהנה לחנן (אב הבית – כק), מצלם מסמכים ומבחינים, עושה עבודות גינון ומנקה כשצריך. לפעמים חנן שולח אותי לאסוף רואר, לפתוח כיתות, לצבוע איפה שצריך ולהשקות עציצים. אחרי כן אני חוזר באוטובוס לדירה שלי בבית כהן".

איך אתה מסתדר עם הילדים שלומדים בבית ספר? "אני ממש אוהב אותם. לפעמים בהפסקות אנחנו משחקים כדור רגל ביחד".

מאוהב בהפועל באר־שבע

אם כבר מדברים על כדורגל, אז אהבה נוספת של אלעד חוץ מטניס היא הפועל באר־שבע. "אני יושב באמצע שער 6 בתוך כל האוהדים שמעוררים כל המשחק", מעיד גוונדשניידר. "הפועל באר־שבע זאת אהבה ממבט ראשון עבורי".

אביו מלווה אותו לכל משחקי הבית של הקבוצה. "הוא מטרף רץ על אופיר חיים", מספר יוסי. "אני חושב שאופיר חיים לא חלוץ טוב", מקניט יוסי את בנו כשחיוך גדול מרוח על שפתיו. "די אבא", משתק אלעד את אביו. "הוא השחקן שאני הכי אוהב בעולם. אופיר הוא מלך".

בתגינות יום ההולדת שלו לפני מספר חודשים אלעד פגש את שוער העבר של הקבוצה אסי רחמים, ואת הקפטן בעבר, סתיו אלימלך. "הם הביאו לי כדור עם חתימות של כל השחקנים", אומר גוונדשניידר כשחיוך גדול על פניו. "זאת הייתה המתנה הכי יפה שקיבלתי".

אתה זוכר איזה משחק באופן מפציץ? "בטח. אי אפשר לשכוח את המשחק לפני כמה חודשים שבו קאלה נגח שער ניצחון. קפצתי באוויר עם כל הקהל שלנו". מרי מספרת שלפני משחקי בית של הקבוצה, אלעד מכין את הציוד מספר ימים מראש. "כבר ביום המישי הוא מתחיל לריבד אתי על המשחק שיהיה בשבת", היא אומרת. "זה האוהד היחיד שנכנס למגרש עם קבוק עם פקק. כל השוטרים מכירים אותו".